

givet af Statsministeren og delvis af mig som Ordfører for Venstre, da Finansloven var til første Behandling. Endvidere skal jeg nævne et vigtigt Lovgivningsarbejde, som vi antagelig ogsaa kommer til Ende med: Loven om Udenrigstjenesten. Vi skal paa dette Omraade gøre et Fremstød, saa at vi ikke kommer i Bagtroppen, naar det gælder om at handle baade i de gamle og i de nye Lande. Rigsdagen vil rimeligvis vedtage Bevillingen dertil, det kommer saa an paa, som det tidligere er udtalt under Sagens Behandling, at finde de til Stillingerne egnede Mænd. Jeg er overbevist om, at den højtærede Udenrigsminister er klar over, at det maa være baade dygtige og aarvaagne Mænd, der skal sendes ud. Jeg haaber af Hensyn til de betydelige Bevillinger, der gives fra Rigsdagens Side, at det maa lykkes at holde os i Rapport med Bevægelserne i hele Udenrigshandelen. Faar vi ikke de rigtige Mænd, kan det desværre ende med, at det hele bliver en stor Papirhistorie.

Det er efter min Mening store og vigtige Spørgsmaal, der her er bragte til Afslutning. Nu vil man naturligvis fra Oppositionens Ordførers Side fremsætte et eller andet, som, saa vidt jeg kan skønne, vil blive rene Smaatterier i Sammenligning med det store, der er opnaaet i Samlingens Løb. Man vil tale om de 50 000 Kr. til Automobiles til Hæren. Man vil tale om de 400 000 Kr. som Tillæg til Kongens Aarpenge. Men derudover har man ikke saa forfærdelig meget mere, og forsaa vidt det skulde blive det centrale i denne Debat, minder det mig i høj Grad om Løjtnantslønningerne, som var ved at blive det centrale Punkt i hele vor politiske Debat gennem en Aarrække for mange Aar tilbage. Man har ganske vist Kullene og Kornet og Smøret, men det er i Virkeligheden gennemtrawlet, saa der vist ikke mere er store Ting politisk at hente her. At Kornloven i det hele maatte blive dyr, er givet, og det er muligt, at man fra Oppositionens Talers Side vil komme noget ind derpaa. Der er imidlertid enkelte Ting i denne Kornlov, som staaar fast, og som man ikke kommer udenom. Det er Realiteter, som man kommer til at staa overfor, naar man kommer ud og skal tale med Vælgerne og vil forsøge paa at kritisere denne Kornlov. Der er først det, at Landmændene har faaet en rimelig Pris, som de havde Krav paa, for deres Korn. Dernæst er der det, at naar Underskuddet i det hele er blevet saa stort, er det sket,

for at Brødprisen kan holdes nede. Og endelig for det tredje, at Administrationsudgifterne er bragte meget betydeligt ned. Derfor tror jeg, at vi udmærket godt kan møde med denne Lovgivning. Jeg tror ikke, at man fra Oppositionens Side i det hele vil faa megen Fornøjelse deraf, hvis man vil forsøge paa fremdeles at udnytte det politisk.

Naar vi atter mødes, forhaabentlig styrkede og forfriskede efter Sommerens sollyse Dage, vil der atter være et stort og betydningsfuldt Arbejdsstof, saa vi skal ikke mangle Arbejde i det kommende Aar. Jeg behøver ikke at nævne meget i den Henseende. Vi ved, at den store Finansplan, som først og fremmest bliver Finansministerens Hovedbrud, bliver noget af det, vi møder i Samlingen 1921—22, og den vil naturligvis kræve et meget omhyggeligt Arbejde. Vi ved, at det er bebudet, at et Aldersrente-Forslag skal fremsættes, idet der finder og fremdeles vil finde Overvejelser derom Sted i Sommerens Løb. Det er Meningen, at man herved vil faa en mere tidssvarende Lovgivning end den, vi har haft i Aarene, siden vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven. Endelig vil jeg for det tredje nævne en ny Forsvarsordning, som vi maa i Gang med i Samlingen 1921—22. Fra Venstres Side vil vi bestræbe os for at finde en Ordning, der baade økonomisk og i forsvarsmæssig Henseende passer til vort Lands Forhold. Vi haaber paa en betydelig billigere Ordning end den nuværende. Det vil vi rette vore Bestræbelser imod. Jeg har den fulde og faste Overbevisning, at vore Bestræbelser vil krones med Held, men foreløbig ligger denne Sag i Kommissionen, og derfor er det naturligvis umuligt at sige noget nærmere om den i Øjeblikket. Men det bliver ogsaa et af de store Spørgsmaal, vi har at tage fat paa i den kommende Samling.

Saa vil jeg til Slutning nævne, hvad der ogsaa var fremme under Debatten i Gaar: vor store nationale Sag. Der har været Uenighed om den, men kunde det egentlig være anderledes, hvor et saa stort Spørgsmaal for vort Folk skulde afgøres for lange Tider? Men Grænsen er nu fastsat, og det forekommer mig, at det, det mere end nogen Sinde gælder om i Øjeblikket, er at skabe i national Henseende en Enhedsfront. De Danske Syd for Grænsen maa vi ikke glemme; derom er vi enige. Der kunde føres mange Beviser i den Henseende gennem de Bevillinger, som er givne for at kunne oprettholde de Danskes Kultur, der bor nede